

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce **F. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Strýčkem
sídlem Mariánské údolí 126, 261 01 Příbram

proti

žalované **Vězeňská služba České republiky**, IČO 00212423
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 10. 6. 2019, č. j. VS-46924-6/ČJ-2019-80000L-PK

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 10. 6. 2019, č. j. VS-46924-6/ČJ-2019-80000L-PK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 190 odst. 8

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru ekonomického Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky ve věci žádosti o výsluhový příspěvek ze dne 20. 12. 2018, č. j. VS-23073-1/2018-OSZ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl dle § 158 zákona o služebním poměru žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši 22 346 Kč měsíčně od 31. 12. 2018 a dle § 159 zákona o služebním poměru byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši 22 726 Kč od 1. 1. 2019 měsíčně.
3. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním ze dne 21. 1. 2019, v němž uvedl, že má za to, že rozhodnutí je věcně nesprávné, neboť správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, kdy nesprávně uvedl průměrný hrubý služební příjem za rok 2017 a současně věc nesprávně právně posoudil, když pravděpodobně dovodil, že do hrubého průměrného měsíčního služebního příjmu nelze započítat doplatek jeho služebního příjmu, týkajícího se proplacení služby přesčas v letech 2013 až 2015. Žalobce uvedl, že by mu měl být průměrný hrubý služební příjem vypočten z částky uvedené v evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2017, tj. z částky 742 301 Kč, která zahrnovala doplatek za službu přesčas a za služební pohotovost a měl by tedy měsíčně činit 61 859 Kč. Dále namítal nesprávnou interpretaci judikatury žalovaným správním orgánem.
4. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaný vycházel ze zjištění správního orgánu 1. stupně o výši služebního příjmu za rok 2017 v částce 685 220 Kč a ze zjištění, že průměrný hrubý měsíční příjem za předchozí tři kalendářní roky činil 47 665 Kč, vypočtený z celkového příjmu za období 2015 – 2017, jenž byl ve výši 1 714 538 Kč. Přisvědčil stanovisku správního orgánu 1. stupně, který odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 7 As 289/2015-23, podle něhož musí být § 166 zákona o služebním poměru vykládán v souladu s jeho doslovným zněním tak, že pro určení výše výsluhového příspěvku je rozhodné, jaký služební příjem byl příslušníkovi poskytnut za rozhodné období, nikoliv jaký příjem mu byl poskytnut v rozhodném období. Přisvědčil také tomu, že předpisy upravující pojistné na důchodové pojištění, ani předpisy upravující průměrný výdělek pro pracovněprávní účely na zjišťování průměrného hrubého služebního příjmu pro účely výsluhových nároků nedopadají.
6. Žalovaný následně argumentoval, že prvostupňové rozhodnutí je dostatečně odůvodněné, neboť obsahuje ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno, a vysvětluje, jak prvostupňový orgán dospěl k procentní výši výsluhového příspěvku.
7. Žalovaný nepřisvědčil žalobci, že institut „měsíčního služebního příjmu pro účely stanovení výše výsluhových nároků“ upravený v § 166 zákona o služebním poměru by měl být vykládán za pomoci institutu „průměrného výdělku pro pracovněprávní účely“ upraveného v ust. § 351 an. zákoníku práce, který je sice na právní úpravu služebního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

oměru delegován prostřednictvím § 95 odst. 4 zákona o služebním poměru, ale nikoli v ust. § 362 odst. 1 zákoníku práce, jak uvedl žalobce.

8. Požadavku, aby byl průměrný služební příjem vypočten z částky uvedené v evidenčním listu důchodového pojištění, nelze dle žalovaného vyhovět. Vedle doplatku služebního příjmu za službu přesčas tato částka zahrnuje také odměnu za služební pohotovost, která není součástí služebního příjmu.
9. Na závěr žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 7 As 289/2015-23.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nevypořádání odvolacích námitek žalobce ohledně nesprávného právního posouzení věci.
11. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v nedostatku odůvodnění, jakým výpočtem a z jakých jednotlivých měsíčních částek žalovaný dospěl k výpočtu služebního příjmu žalobce za rok 2017. Žalobci byl vypočten celkový hrubý služební příjem za rok 2017 ve výši 685 220 Kč, avšak je-li tato roční částka vydělena 12 měsíci, nelze dojít k měsíčnímu hrubému služebnímu příjmu v roce 2017 – oproti výpočtu žalovaného – ve výši 57 295 Kč, nýbrž ve výši 57 102 Kč. Kromě toho žalovaný uvedl, že do průměrného hrubého měsíčního příjmu se nezapočítává odměna za služební pohotovost (v částce 2 212 Kč), aniž by tento svůj závěr blíže skutkově i právně žalobci zdůvodnil odkazem na příslušné zákonné ustanovení. Dle žalobce odvolací správní orgán (a také správní orgán prvního stupně) zcela rezignoval na objasnění způsobu výpočtu hrubého měsíčního služebního příjmu a jeho rozhodnutí je tak v tomto směru zcela nepřezkoumatelné. Kromě toho uvádí odvolací orgán, že do průměrného hrubého měsíčního příjmu se nezapočítává odměna za služební pohotovost (v částce 2 212 Kč), aniž by opět tento svůj závěr blíže skutkově i právně zdůvodnil odkazem na příslušné zákonné ustanovení.
12. Náležité nevypořádání odvolacích námitek a ohledně právního posouzení věci – podpůrné aplikace zákoníku práce žalobce spatřuje v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jen opakuje, že „není rozhodné, v jakém období byl služební příjem vyplacen, ale za jaké období náleží“ a v tomto smyslu odkazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu. K tomu žalobce uvádí, že evidenční list ze své podstaty neobsahuje služební příjem žalobce, který mu byl za období od 1.1.2017 do 31.12.2017 vyplacen (tzn. za práci odvedenou v období od prosince 2016 do listopadu 2017), nýbrž právě služební příjem, který mu náležel za práci vykonanou v období od 1.1.2017 do 31.12.2017. Zákoník práce, jako lex generalis stanovuje způsob výpočtu průměrného výdělku a jeho ustanovení ohledně výpočtu průměrného výdělku jsou na základě ustanovení § 362 odst. 1 zákoníku práce použitelná na příjem poskytovaný zaměstnanci za práci v jeho zaměstnání konaném v jiném pracovním vztahu než v pracovněprávním vztahu. uvedeném v § 3 větě druhé, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Vzhledem k tomu, že zákon o služebním poměru jako lex specialis nemá žádné speciální ustanovení ke způsobu výpočtu průměrného výdělku, jsou též zcela zjevně použitelná ustanovení § 351 a následující zákoníku práce i při výpočtu průměrného služebního příjmu ve smyslu § 166 zákona o služebním poměru. Žalobce totiž tvrdí, že na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

základě ustanovení § 353 odst. 2 zákoníku práce se v případě, že dojde ke zúčtování mzdy, platu (či služebního příjmu) za práci přesčas v jiném rozhodném období než v tom, ve kterém byla tato práce vykonána, zahrnou do odpracované doby podle odstavce 2 také hodiny práce přesčas, za kterou byla mzda, plat (či služební příjem) poskytnuta. Pak je lhostejno, že průměrný hodinový výdělek zůstane stejný, neboť každopádně dojde k navýšení průměrného měsíčního výdělku (služebního příjmu). Proto je zřejmé, že vzhledem k navýšení počtu odpracovaných hodin zákonitě dojde (a žalobce je přesvědčen, že u něj také skutečně došlo) k navýšení hrubého měsíčního služebního příjmu v roce 2017 o částku celkem 54.869,- Kč, která mu však nebyla do hrubého služebního příjmu za rok 2017 v rozporu s výše uvedeným ustanovením § 353 odst. 2 zákoníku práce a s ustanovením § 166 zákona o služebním poměru započítána.

13. Žalobce uvádí, že jestliže zákon o služebním poměru jako *lex specialis* neobsahuje speciální ustanovení (ekvivalent) k § 353 odst. 2 zákoníku práce, je nutno pro zjištění průměrného měsíčního služebního příjmu použít právě ustanovení § 353 odst. 2 zákoníku, který je v postavení *lex generalis* k zákonu o služebním poměru. Je totiž nepochybné, že ustanovení § 166 zákona o služebním poměru neobsahuje komplexní postup pro zjištění průměrného hrubého služebního příjmu, ale pouze dílčí speciální úpravu; v ostatním je třeba při zjištění průměrného hrubého služebního příjmu postupovat podle zákoníku práce, i když na něj zákon o služebním poměru v tomto konkrétním ustanovení neodkazuje. Podle názoru žalobce příjem za práci přesčas v letech 2013-2015 je vzhledem ke shora uvedenému součástí průměrného hrubého služebního příjmu za rozhodné období (tedy za rok 2017) ve smyslu ustanovení § 166 zákona o služebním poměru, nikoliv pouze příjmem vyplaceným v tomto rozhodném období, což je v tomto směru v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, pouze s tím rozdílem, že podle názoru žalobce je nutné na způsob výpočtu průměrného výdělku použít též citovaná ustanovení zákoníku práce, která však například judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 289/2015-23 ze dne 17.12.2015 zcela pomíjí a ve svém odůvodnění nezmiňuje. Tento výklad považuje žalobce za zcela logický, neboť vzhledem k tomu, že byly hodiny práce přesčas za roky 2013-2015 přesunuty na základě ustanovení § 353 odst. 2 zákoníku práce do odpracované doby za rok 2017, jedná se v případě doplatku za práci přesčas ve výši 54.869,- Kč o součást průměrného služebního příjmu poskytovaného za předchozí kalendářní rok (2017) ve smyslu ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v napadeném rozhodnutí specifikoval, jak dospěl k výpočtu výsluhového příspěvku. Služební příjem za službu přes čas nebyl služebním příjmem za předchozí kalendářní rok, ale za roky 2013, 2014 a 2015. Dle žalovaného není rozhodné, kdy byl služební příjem vyplacen, ale za jaké období byl přiznán. Měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků činil 57 295 Kč za předcházející kalendářní rok, za předchozí kalendářní roky 2015-2017 činil 47 665 Kč, výsluhový příspěvek tak byl vyměřen z výhodnějšího měsíčního služebního příjmu a navýšen o zákonnou valorizaci. Žalovaný opětovně citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž argumentoval v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

V. Replika žalobce

15. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný ani ve svém vyjádření k žalobě nevysvětlil, jak dospěl k výpočtu průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu za rok 2017. Nevyjasnil, proč ve svém rozhodnutí operuje se dvěma různými částkami průměrného hrubého služebního příjmu za rok 2017 (57 295 Kč a 57 102 Kč). Nevyjádřil se ani ke svému tvrzení, že do průměrného hrubého služebního měsíčního příjmu se nezapočítává odměna za pracovní pohotovost. Naopak, žalovaný se vyjadřuje ke skutečnostem, které žalobce ve své žalobě nenapadá a to, že žalobci byl vyměřen výsluhový příspěvek z výhodnějšího měsíčního služebního příjmu za rok 2017 a dále k tomu, čím je způsobeno zvýšení výsluhového příspěvku od 1.1.2019 (konkrétně valorizací). Žalobce nebrojil proti tomu, že byl žalobci vyměřen výsluhový příspěvek z výhodnějšího služebního příjmu za rok 2017, jen je přesvědčen, že jeho výše nebyla stanovena správně. Pokud jde o valorizaci výsluhového příspěvku, proti té také žalobce ničeho nenamítal a brojil pouze proti jeho nesprávně stanovené výši. Pokud jde o žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2015, č.j. 7 As 289/2015-23, ten se vůbec nezabývá právní argumentací, kterou použil žalobce ve své žalobě. Tento rozsudek se nezabývá použitelností zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, konkrétně ustanovení § 353 zákoníku práce, pro účely zjištění průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu. Žalovaný se tak ve svém vyjádření žádným způsobem nevyjádřil k právním argumentům žalobce uvedeným ve správní žalobě.

VI. Posouzení věci městským soudem

16. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
17. Žaloba je důvodná.
18. Mezi účastníky řízení je veden spor o výši výsluhového příspěvku z hlediska odůvodnění způsobu jeho výpočtu z průměrného hrubého měsíčního příjmu žalobce za rok 2017 a skladby příjmů, které tento měsíční příjem tvoří. Mezi účastníky řízení není spor o to, že žalobci měl být výsluhový příspěvek vyměřen z výhodnějšího průměrného hrubého měsíčního příjmu za předcházející rok 2017 ani o jeho valorizaci. Spor rovněž netkví jen v obecném právním výkladu ust. § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru, že za měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za rozhodné období, nikoliv, zda byl vyplacen v rozhodném období, čehož se týká judikatura Nejvyššího správního soudu, na níž žalovaný založil své rozhodnutí. Žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá vyjasnění, jakým způsobem byl zjištěn průměrný hrubý měsíční příjem za rok 2017, jaké příjmy byly do něho započteny a proč je nesouladná výše tohoto měsíčního příjmu při porovnání s výší hrubého služebního příjmu za rok 2017, kterou žalovaný zmiňuje v napadeném rozhodnutí. Skladba hrubého měsíčního příjmu žalobce není zřejmá ani z prvostupňového rozhodnutí, naopak v tomto rozhodnutí zcela absentuje. Správní orgán prvního stupně v tomto rozhodnutí individualizuje výši průměrného měsíčního příjmu žalobce částkou

57 295 Kč za rok 2017 a částkou 47 665 Kč za předchozí 3 kalendářní roky tak, že umožňuje pouze seznání, který měsíční příjem je výhodnější. Z prvostupňového rozhodnutí ani z napadeného rozhodnutí však nelze přezkoumat, jaké příjmy správní orgány zahrnuly do hrubého měsíčního příjmu za rozhodné období a které tam případně nepatří. I když žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se vyjadřuje ke specifické úpravě ust. § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru oproti institutům zákona o daních z příjmů, občanského zákoníku, občanského soudního řádu, exekučního řádu či insolvenčního zákona, nelze odhlédnout od toho, že je judikováno, že tyto předpisy neobsahují srovnatelný institut jako „průměrný hrubý měsíční příjem“ a účely těchto předpisů vycházejí z jiné koncepce. Zda lze takto nahlížet i na úpravu obsaženou v zákoníku práce, zejména v ust. § 353 odst. 2), však nelze z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu dovodit, naopak lze z něj dovodit, že vždy je zapotřebí zvažovat účel zákona, blízkost či odlišnost právních institutů a to, jestli jejich podstatou je výpočet průměrného příjmu, případně co do tohoto výpočtu náleží.

19. V uvedeném směru se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami v rovině vypořádání právní úpravy dle zákoníku práce, případně i judikatury správních soudů, jak nahlížet na příjem za práci přesčas z hlediska stanovení průměrného hrubého služebního příjmu (u žalobce případně vyplaceného za rozhodná období), resp. na příjem za služební pohotovost, vůbec nevypořádal. Městský soud proto neměl podmínky k tomu, aby přezkoumal správnost výše výsluhového příspěvku z hlediska věcné i časové skladby průměrného hrubého měsíčního příjmu žalobce za rok 2017 a za roky 2013-2015, jestliže služební zákon nedefinuje průměrný hrubý měsíční příjem a z napadených rozhodnutí není seznatelné, jak byl tento měsíční příjem stanoven a dle jakých zákonných předpisů. Žalovaný pod bodem III. odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje na příjmy žalobce (služební příjem, příjem za službu přesčas a na odměnu za služební pohotovost, aniž by odůvodnil, jak tyto částky (ne)ovlivňují výši měsíčního příjmu. Dále prvostupňový správní orgán od začátku pracuje s částkou 57 295 Kč jakožto „průměrným hrubým služebním příjmem“ za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru. Soud přisvědčuje námitce žalobce, že byl-li žalobci vypočten celkový hrubý služební příjem za rok 2017 ve výši 685 220 Kč, jak zmiňuje žalovaný, pak je-li tato roční částka vydělena 12 měsíci, nelze dojít k měsíčnímu hrubému služebnímu příjmu v roce 2017 ve výši 57 295 Kč, nýbrž ve výši 57 102 Kč. Tím, že správní orgán 1. stupně i žalovaný operovali s částkou bez jejího odůvodnění (výpočtu), je napadené rozhodnutí zatíženo další dílčí vadou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
20. Městský soud, vycházejí jak z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně tak z napadeného rozhodnutí, neseznal skutkové a právní důvody, které by přesvědčivě vyvrátily námitky žalobce ohledně výpočtu výsluhového příspěvku, a to jak vlastního výpočtu z částek, které jsou uváděny v obou rozhodnutích s odkazem na evidenční listy důchodového pojištění a vyměřovací základ pro sociální pojištění, tak i ohledně právního posouzení kvalifikace relevantního služebního příjmu či těch složek, které (ne)lze pro účely výsluhového příspěvku do služebního příjmu zahrnout. Žalovaný nenapravitel nedostatečnost skutkového a právního posouzení nároku žalobce správním orgánem 1. stupně, nepostavil na jisto částky, z nichž je výsluhový příspěvek dovozován a v napadeném rozhodnutí především citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývajících se výši služebního příjmu dle vazby mezi službou vykonanou v daném roce a odměnou za tuto službu. Žalovaný se přitom nevypořádal s námitkami žalobce ve vztahu k částkám výše

služebního příjmu uváděným v rozhodnutích a potažmo ani ve vyjádření k žalobě nevysvětlil nesrovnalosti v rozdílných částkách průměrného hrubého měsíčního příjmu za rok 2017, na které žalobce v podané žalobce poukazoval.

VII. Závěr a náklady řízení

21. Na základě shora uvedených skutečností soud Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění skutkových a právních úvah ohledně výpočtu výše výsluhového příspěvku a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Protože napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení, soud rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 s.ř.s.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.
23. Náhradu nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení, které byly žalobci přiznány za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, podání repliky) po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále za 3x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 10 200 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.